

Удоволствието да готвиш за другите

Желанието да създадеш една изящна картина в чинията радва не само очите, но и сърцето. То стопля душата и те нахъсва да създадеш изкуство, превъплътено в едно ястие, което да удовлетвори човека, на когото си го поднесъл с усмивка.

Това чувство е несравнимо и не може да бъде измерено. Един безценен момент, който ти дава стимул да бъдеш не само готвач, следващ точно рецептите, ами майстор-експериментатор, които се хвърля в новото и неизвестното, за да впечатли с нещо екзотично, нещо иновативно, нещо свое оригинално и вкусно.

Когато бях малка винаги се въртях около майка ми, щом започнеше да готви. Тя ми даваше малки задачи, защото аз настоявах да ѝ помагам. С голямо увлечение я гледах как приготвя най-различни и колоритни ястия и винаги съм ѝ казвала, че щом порасна и аз ще готвя като нея, ще правя чинията с храна да изглежда като картина-цветна, радваща окото и много, много вкусна.

Удовлетворяващо е, когато приготвиш вечеря за семейството си и те те похвалят, но наистина изумително и предизвикателно е, когато готвиш за други хора, които не те познават, но въпреки това си казват: „Този готвач е вълшебник. Наистина знае какво прави!“ Аз искам да съм вълшебник в кухнята.

Преди няколко месеца поех по дългия и труден път на тази престижна професия, още съм едва в началото, но с нетърпение очаквам да видя какво ми предстои занапред.

Мечтая да стана един наистина много добър готвач, с малък ресторант, който постепенно ще набира слава. Това ще бъде моя собствен ресторант, в който ще има ястия, различни и приготвени с много изобретателност. В него ще бъдат предлагани както гозби от българската кухня, така и от другите кухни, защото всеки човек има различен вкус и начин на хранене, а аз ще изуча тънкостите в тази професия.

Аз искам да бъда готвач, макар и да съм доста претенциозна към храната, но не е толкова важно какво обичам да ям аз, а какво искат и какво обичат да ядат хората.

По принцип съм злояд човек и нещата, които обичам бих могла да ги преброя на пръстите на двете ми ръце, но поне опитвам, и ако нещо ми хареса, го добавям към списъка. Изключение правят плодовете и зеленчуците, на които не мога да устоя, а на месото например не съм голям фен, но това не ми пречи да приготвям разнообразни месни ястия.

Не си спомням на колко години съм била, когато съм сготвила за първи път сама. Спомням си, че направих лесен, но пък вкусен десерт, който се хареса на семейството ми и те ме похвалиха. Съчетавах различни плодове, различни вкусове с пухкаво тесто и шоколад.

Кухнята е мястото, където можеш да покажеш въображението си, да се реализираш като професионалист - готвач и художник в рамките на една чиния. Това е място без граници, където можеш непрестанно да усъвършенстваш техниката на готвене, да създадеш невероятни произведения, ухаещи и ароматни, храна не само за тялото, но и за душата.

Мечтите са хубаво нещо... Човек трябва да мечтае и да вярва, че един ден ще постигне това, за което копнее.

Аз искам да стана един велик кулинар и моето име да се отпечата сред най-великите имена на българските готвачи, а и не само. Искам да покоря света със своето майсторство, искам хората да ме разпознават, но най-вече искам да се занимавам с това, което ми доставя удоволствие – да готвя за другите!

Зная, че ще премина през много трудности, но това е моята професия, това е моят избор. Ще го следвам и вярвам в успеха!

Десислава Ивова Кирилова, ученичка в ПГОТ „Свети Иван Рилски“-гр. Перник, IXб клас,
професия „Готвач“-дуална форма на обучение